

Κι' αν' μπήκαν, μακαρία,
'στό Μοναστήρι σου,
τό καν' ή Βουλγαρία
γιά τό χατήρι σου.

Κι' αν' φέξη φώς ειρήνης
καμμιά' μέρα,
έσο κυρά θά μείνης
κι' έκει πέρα.

Γιά σέ μικροί μεγάλοι
ξεσθαρκόνονται,
γιά σέ δουλεύουν έλλοι
και σκοτόνονται.

Μούτρα κατεβασμένα
εύθυμου,
κι' οι Βούλγαροι γιά σένα
πολεμου.

Γιά σέν' ανοίγουν χέραις
και ξαπλώνονται,
και Βουλγαρίας παντίβραις
ξεδιπλώνονται.

'Ελάτε τήν μητέρα
νά τήν ήμνήσωμε,
και μέ κενήν γαστέρα
νά τήν κουνήσωμε.

Σ' ό,τι κακό τής τρέχει
εύθυμει,
και μάλιστα σάν έχη
και φωμί.

Σά κάθε ξαφνικό της
δάν τρομάζει...
και ποιός τό ροιζικό της
δάν θαυμάζει;

Τά νέα της χρυσά
κυττωίν τόν Βόσπορο,
κι' αὐτή ξαναμασοζ
κολοκυθόπορο.

Τό κοφταρό λεπίδι
ας τό κρύψωμε,
και μ' ένα κεραμίδι
ας τήν τρίψωμε.

Καρβέλια μέ παιάνας
νά συναξώμε,
κι' εὐάν εὐοί τής μάννας
νά φανάξωμαι.

Τέροι λέρει, τέροι λέρει,
'μπήκαν και' στό Μοναστήρι.

Π. — Τί χαρά μας... μέσ' στην τόση
έλλειψη του σιταριού
κι' άλλαις συμφοραίς άκόμα.

Τής' Ανατολής οι Πρώσοι
μέσα' στού Μοναστηριού
έπατήσανε τό χείμα.

'Πήραν και' τό Μοναστήρι,
τόκα πάλι τό ποτήρι.
Τόκα τους και' τόκα μας,
τί ξεφάντωμα μεγάλο...
τόνα χέρι δέρνει τάλλα,
και τά δυό τήν κόκα μας.

Γλέντια κι' εδω περίσοια,
φυγή μου' στό Πατήσια
και' στην Κολοκυθού.

Πασσάρωφ Πρεσβευτά,
σὺ φυλακην γι' αὐτά
τῆστέματι μου θού.

Φ. — 'Πήρανε τό Μοναστήρι,
Περικλέτο κακομοίρη.
Κι' αν' τό πήραν τί μάς μέλει;
θά μάς σταίλουνε καρβέλι,
θά μάς σταίλουνε φωμί,
κι' εἶτε θέλωντας ή μη
ένας τέτοιος λουκουμάς
δωρο θά γενή σ' έμάς.

'Πήρανε τό Μοναστήρι, κι' αν' τό πήρανε και' τί;
μέσ' στην άφογον ειρήνην
τήν ρομφαίαν τήν πυρίνην
τό Κουβέρνο μας κρατεί,
και καθείς χειροκροτεί.

Βράζουνε Παρίσια, Λόνδρακι,
πλήν εδω πεινώντι τώνδρες
εις τήν κλάσιν τήν φαιδράν.

Κι' εἰλοι χάσκοντας άχρηί
άπορόμεσ τί χρηί
περι τής γαστρός μας όραν.

Μόνος μου παρα λαλώ
και για τούτα και για τέλλα,
ἔρρει σήμερα τὰ κάλα
κι ἄπεσούα τὸ μραλό.

Κι ἐνθ' τώρα, καθὼς εἶπον, ἀπορρομέασι τὴν χιρῆ,
Περικλέτο μπακαλιάρω,
μᾶς φωνά ζουν μέσα κι ἔξω: τὴν κακή σας τὴν ψυχρή,
τὸν κακὸ ψυχρὸ σας φλάρο.

Βγαίνω κάμποτε ἴσοτος δρόμους
μὲ ντορβᾶ νὰ διακονέψω
τῆς ἡμέρας τὸ φαγι.

* Ὅμως σὲ πολέμιον τρόμους
δὲν ἔμπορῶ νὰ τὸ χωνέψω
πως θὰ κάνωμ' ἐκλογή.

Τὴ φιλάτῃ Βουλγαρία νέα νικητήρια
κι ἀπὸ μέρους τῶν Ἑλλήνων τρεῖς εὐχαριστήρια,
ποὺ γιὰ φιλικὸ μονάχα και μεγάλο των χατήρι
μὲ Μαγάρους και μὲ Πρώσους μῆτρε μὲς ἴστο Μονα. [στὴρι

Μὲλλμεροὶ γι' αὐτὴν ἄς ποῦμε
και ἴσοτος τοίχους ἄς κτυποῦμε
τὴν ξερετὴν κοῦτρα μας.

Τὰ δεῦ χέρια μου προβάλλω,
τὴνα φασκελόνει τ' ἄλλω,
και τὰ δεῦ τὰ μοῦτρα μας.

Ὁ τῶν Ἐσωτερικῶν μ' ἔνα πλῆθος νησιτικῶν.

(Ἐνθ' πολλοὶ φωνάζουν πὸς πᾶμε κατὰ κράτος
ὁ Γούναρης τῆ; Πάτρας φθάνει ψωμιὰ γεμάτος.)

Γ.— Βαρδάτε νὰ περάσω,
ψωμιὰ θὰ σὲς μοιράσω.
Ἐλάτε, πεινασμένοι,
τὴν γρίνια σας ν' ἀφήσετε,
κι ἔλοι σας χορτασμένοι
νὰ πᾶτε νὰ ψηφίσετε.

Βαρδάτε νὰ περάσω,
ψωμι θὰ σὲς μοιράσω.

Ἄπο σιτᾶρι νέα ἴστο κράτος ἐσοδειά,
και σήμερα δὲν πρέπει κανέναν ν' ἀπορηθῆ
και φούρναρης ἂν γίνω πρὸς χάριν σας, παιδιὰ,
και κουλουριτζῆς νὰ δίνω κουλουρια και τυρί.

Εἰ, ἔλοις τῶρα δίνω
φρέσκο ψωμι και φένο,
ριχθῆτε στὰ κοφίνα
νὰ λειψῆ κάθε γρίνια.

Κι ἔποιος τοῦς Ἐθνικέφρονας τοῦ Γούναρη ψηφίσει
αὐτοῦς ἴστον ψάθα νησιτικὸς ποτὲ δὲν θὰ φοφήσει.

Φασ.— Νὰ ζήσης, Δημητράκη... ἴμοροστὰ μας τῶρα
παρηγοριὰ τοῦ κόσμου, [στάσου,
κι ἔμένα, μπάριμπα, δὲς μου,
ἂν θέλῃς νὰ ψηφίσω τοῦς Ἐθνικέφρονάς σου.

Γούν.— Σ' ἀρέσει ψίχα, κόρα;
τί θέλεις, μὲν ἀμί;
ὲ κάθε ψήφος τῶρα
και μὲ μπουκιὰ ψωμί.

(Εἶπε, και κλάσας ἄρτον ἐχόρταος μ' αὐτὸν
πέντε σωματῆς χιλιάδες βρώτων ἐπαίτιων.)